

HELENA
HUNTING
★
PUCKED

AMSTERDAM · ANTWERPEN

1

WAT MAAKT GEWELD ZO GEIL?

VIOLET

Het is donderdagmorgen 6:51 uur en ik ben dertig seconden verwijderd van een geweldig orgasme. Vrouwen overal ter wereld zouden deze bladzijde uit het mannenhandboek moeten lezen. Omdat ik toevallig niet even in het oog springende symptomen heb als mannen, zoals een stijve in de ochtend, wil dat niet zeggen dat ik niet iets moet doen aan m'n persoonlijke behoeften voor ik onder de douche ga. Mijn dag is altijd beter als ik begin met een vlotte vingeroefening.

Ik ben er bijna, wankel op het randje van het paradijs. Elk zenuwuiteinde staat in brand, op de best mogelijke manier. Mijn spieren zijn gespannen, mijn vingers bewegen in een razend tempo, de vibrator, de gezegende vibrator, raakt de g-g-g-spot en zo meteen zal alles zalig wit worden.

Precies op dat moment verbrijzelt de schelle stem van mijn moeder alle orgastische magie en wordt mijn ochtendlijke klitmassage om zeep geholpen. Ze moet zichzelf weer eens hebben binnengelaten, iets wat ze vaker doet.

Het zit zo. Ik woon niet bij mijn moeder. Ik ben ruim vier jaar geleden het huis uit gegaan en vertrokken naar het ongebruikte

tuinhuis. Technisch gezien staat het op hetzelfde terrein, maar officieel is het mijn privédomein. Het oord waar ik me verschuil voor mijn gekke, geweldige, maar ook superonaangepaste moeder.

De deur van mijn slaapkamer knalt open terwijl ik de vibrator uitzet en de dekens omhoogtrek. Mijn poes is woest. Ik kan het met geen mogelijkheid uitleggen. Het is de vrouwelijke tegenhanger van blauwe ballen.

‘Mam!’ Ik duik verder onder het dekbed. ‘Hoe vaak moeten we het hier nog over hebben?’

‘Je had allang uit bed moeten zijn! Ik heb iets voor je!’ Ze zwaait met haar handen in de lucht, net als zo’n gekke opblaasbare man op tv. Het is te veel, zo vroeg op mijn dag.

‘Ik ben net wakker. Ik heb vijf minuten nodig voor we kunnen praten, oké?’

Ze laat haar armen langs haar lichaam vallen en haar schouders zakken. Haar glimlach verdwijnt, wat me een slecht gevoel zou geven als ze zichzelf niet had binnengelaten en niet onaangekondigd mijn slaapkamer was binnengestormd. Het enige wat ik voel is frustratie.

‘O, natuurlijk.’ Haar verslagenheid is van verrukkelijk korte duur. ‘Zal ik koffiezetten?’

Mijn moeder is graag nuttig en hoewel ik de ongelegen onderbreking uiterst irritant vind, wil ik haar gevoelens niet kwetsen. ‘Lekker, graag.’ Elke reden om haar mijn kamer uit te krijgen is prima, en verse koffie is meer dan welkom.

Ze loopt weg, sluit de deur en laat me alleen. Drie seconden lang overweeg ik om af te maken waar ik aan begonnen was, maar ik ga echt niet klaarkomen als mijn moeder in mijn keuken rondloopt. Dus gooi ik mijn vibrator in het nachtkastje en stop onderweg in de badkamer om mijn handen te wassen.

Op mijn tweeëntwintigste zou ik wat afstand van mijn moeder moeten kunnen bewaren. Maar ze heeft veel moeite met het begrip persoonlijke ruimte. In mijn eerste jaar op de universiteit opperde ik het idee om naar een flatje dicht bij de campus te ver-

huizen. Mijn moeder en Sidney, mijn stiefvader, waren pas in het huwelijksbootje gestapt. Ze waren erger dan tieners met op hol geslagen hormonen en ik heb ze helaas meer dan eens in compromitterende standjes betrapt. De derde keer gaf de doorslag.

Schuldbewust en van zijn stuk gebracht door de psychische schade die hij had aangericht, bood Sidney aan het tuinhuis te renoveren. Ik ben alleen maar akkoord gegaan omdat het me duizenden euro's aan huur bespaarde.

Toen ik een paar maanden geleden een baan kreeg, ging ik weer op zoek naar een eigen flatje, mede vanwege de frequentie van mijn moeders ongeplande bezoeken. Als de altijd behulpzame ouder vergezelde ze me op de zoektocht en vertelde me horrorverhalen over huisgenoten à la *Single White Female*. Toen ik zag dat ik me het alleen kon veroorloven om een huis met minstens één huisgenoot te delen, besloot ik om nog een tijdje in het tuinhuis te blijven. Nu ik niet langer collegegeld hoeft te betalen lijkt het me een goed plan om de situatie opnieuw te bekijken.

Ik veeg mijn foefgeurvrije handen af aan mijn T-shirt als ik de keuken binnenloop. Mijn moeder zit aan tafel en bladert door een van de roddelbladen die ze graag leest bij een kop koffie. 'Ik vind dat ze Buck hier veel slechter hebben afgebeeld dan hij in werkelijkheid is, vind je ook niet?' Ze draait het blad om, zodat ik de vreselijke foto's van mijn stiefbroer kan zien.

Ik pak een mok, vul hem met hemelse vloeistof en plof in de stoel tegenover mijn moeder. 'Ik vind dat Buck ook zonder de hulp van de media goed zijn best doet om er slecht uit te zien.'

Mijn stiefbroer is zo'n slet. Ik ben geneigd om dit etiket op alle ijshockeyprofs te plakken. Het is een algemene uitspraak, een extreme en mogelijk onjuiste conclusie. Maar op basis van persoonlijke ervaring denk ik dat het voor het grootste deel waar is. Het gaat in ieder geval op voor een zekere ijshockeyer waar ik vorig jaar mee gedatet heb. Hij is een soort Voldemort: Hij-Die-Niet-Genoemd-Mag-Worden.

De derde bladzijde van het entertainmentkatern van vorige week bevestigt deze hypothese. Het smakeloze bewijs prijkt

breeduit op twee bladzijden, Buck met zijn hand onder het rokje van een vrouw. In een openbaar toilet. Hij lijkt haar gezicht te verslinden terwijl hij haar uitkleedt in een toilethokje, met de deur open. Zo plat.

De foto zelf is geen verrassing. Je kunt honderden soortgelijke afbeeldingen op internet vinden. Buck heeft zijn snikkel gedeeld met de helft van de vrouwelijke bevolking van de VS en waarschijnlijk ook met enkele in Canada. De vrouw die hij zoent is het probleem. Hij versiert niet zomaar een willekeurige dame. O nee. Het is het nichtje van zijn vroegere coach. Ze heet Fran. Ze is een schatje, maar hier lijkt ze een volleerde puckbunny, dankzij Buck.

Ter verdediging zei hij dat hij niet wist wie ze was. Hij is niet al te snugger en hij was bezopen, dus waarschijnlijk was het echt een vergissing, niet dat het zijn losgeslagen gedrag minder weerzinwekkend maakt. Dit kleine incident is de reden waarom hij recent is uitgeleend aan de Hawks. Zijn terugkeer naar Chicago betekent dat ik hem weer veel vaker zal zien.

‘Nou, ik denk dat ze dit groter hebben gemaakt dan het is. Maar Sidney is blij dat hij terug is in de stad. *Anyway...*’ Ze schuift een papiertje naar me toe. Nu ik goed kijk, zie ik dat het een vliegticket is.

Ik pak het op en frons. ‘Wat is dit? Waarom staat mijn naam erop? Wat is er te doen in Atlanta?’

‘Verrassing!’ Ze doet *jazzhands*. ‘Het is Bucks eerste uitwedstrijd met de Hawks.’

‘Mam, ik kan niet...’

‘We gaan als gezin om hem te steunen. Hij heeft een paar zware weken achter de rug.’

‘Het is niet mijn schuld dat Buck zijn pik niet in zijn broek en uit het nichtje van zijn coach kan houden.’

‘Violet.’ Ze trekt haar wenkbrauwen op en knijpt haar lippen samen alsof ze op een citroen zuigt. ‘Doe niet zo bot! Dit gaat niet om Bucks...’ Ze zwijgt en wijst onder de tafel.

‘Jawel. Het maakt Buck niet uit of ik naar zijn wedstrijden kom.’

‘Hij was erg uit zijn doen toen je de laatste paar keer niet kon

komen. Misschien als je bij deze was geweest...' Ze wijst naar het tijdschrift. '...had hij zichzelf niet zo erg in de problemen gebracht.'

'Praat je me nu een schuldgevoel aan zodat ik toch ga?' Ik staar over de rand van mijn mok.

'Helemaal niet. Ik zeg iets hypowetisch.'

Ik hoest en lach tegelijk. 'Bedoel je *hypothetisch*?'

'Dat zei ik.'

Haar corrigeren is net zo zinloos als tegen haar in gaan. Als mijn moeder eenmaal iets in haar hoofd heeft, is een alternatief aannemelijk maken net zoiets als met je hoofd een gat in een muur van gewapend beton proberen te slaan – pijnlijk en vergeefs. Ik moet weer eens gaan denken over die flat.

Ik doe nog een laatste wanhopige poging om onder die wedstrijd uit te komen. 'Ik moet dit weekend werken.'

'Dat hoef je niet.'

'Hoe weet je dat?'

Ze negeert de vraag. 'Er staat om zes uur een auto voor de deur om ons op te halen.'

'Ik ben pas om vijf uur klaar. Hoe kunnen we in hemelsnaam op tijd zijn voor de wedstrijd?'

'De vlucht is pas morgenochtend.' Ze tikt op de datum op het ticket, dat ik vergeten was te bekijken.

'O.' Tot zover het vinden van een uitweg. Het lijkt erop dat ik weer naar een ijshockeywedstrijd ga. Jippie.

'Het wordt echt leuk! We kunnen gaan outletshoppen. O jee, ik moet gaan! Ik wil niet te laat zijn voor pilates.' Ze springt op en stuitert de deur uit, op weg naar haar volgende ding.

Als mijn moeder weg is, kijk ik hoe laat het is. Ik heb nog een halfuur voor ik weg moet. Ik pak het tijdschrift van tafel, ren naar mijn nachtkastje, grijp mijn vibrator en ga naar de badkamer – hij moet eerst afgewassen worden – en dan blader ik door naar de melkreclame. Het onderwerp is een fucking lekkere vent met een glas melk die alles naast zijn mond giet en de melk over zijn borst laat lopen. Ik weet niet waarom het zo sexy is. Ik bedoel, melk is

niet echt een sexy drankje, maar wat maakt het uit?

Ik zet mijn voet op de toilettafel en ik leef me uit terwijl ik naar de man van de melkporno kijk. Het orgasme dat ik eerder miste werpt me op de grond en het tijdschrift valt op mijn gezicht. Het maakt ook niet uit. Ik kom klaar en het voelt goed.

De klitmassage heeft langer geduurd dan verwacht dus ik moet harder rijden dan normaal om op mijn werk te komen. Als recent afgestudeerde van de studie Accountancy aan de Universiteit van Illinois, heb ik deze baan gekregen via de stage die Sidney voor me had geregeld. Een stiefvader die scout voor de NHL heeft zijn voordelen. Ik ben junior accountant voor een pr-bedrijf dat gespecialiseerd is in, jazer, financieel management in de sportwereld. Daarbij hoort ook investeren van het vermogen van profiishockeyers. Ik ben constant omringd door ijshockey.

Charlene, mijn beste vriendin en collega, zit op de rand van mijn bureau koffie te drinken terwijl ik als een gek dossiers opruim.

‘Ik kan vanavond niet mee op stap. Ik moet nog te veel doen voor het Kuntz-account,’ zeg ik tegen haar.

‘Je laat me in de steek om op een vrijdag laat door te werken?’

‘Mijn moeder wil dat ik morgen naar de wedstrijd van Buck in Atlanta ga. Blijkbaar moeten we als familie als één man achter hem staan om hem te steunen in zijn onvermogen om zijn pik in zijn broek te houden.’

Charlene kijkt me medelijdend aan. ‘Deze keer heeft hij het echt te bont gemaakt, hè?’

‘Praat me er niet van. Hij is zo’n idioot. Maar ja, we vliegen morgenvroeg, dus ik moet alles voor maandag af hebben als ik het weekend weg wil gaan.’

‘Kun je er niet aan werken als je daar bent?’

‘Mijn moeder wil gaan shoppen, dus ik weet niet hoeveel vrije tijd ik heb. Bovendien moet ik nog honderd bladzijden lezen voor de leesclub op dinsdag.’

Charlene rolt met haar ogen. ‘Stomme Lydia. Laten we haar uit de club trappen.’

‘Je kunt mensen niet uit een leesclub trappen.’

‘Wie zegt dat? Ik was heel blij toen we nog lekker platte verhalen lezen. Ik ga voor deze een leesverslag van internet trekken hoor.’

Het is niet zo’n slecht idee. Omdat ik heel competitief ben, be-geef ik me niet graag in een discussie van de leesclub als ik maar een vaag begrip heb van het waardeloze boek dat we van Lydia moeten lezen. Ik zal me erdoorheen worstelen om een intelligent argument te hebben waarom het zo slecht is.

‘Ik neem het boek waarschijnlijk mee naar de wedstrijd voor het geval ik wat tijd kan vinden om te lezen.’

‘O, kom op, Vi. De Hawks hebben een fantastisch seizoen. Ik wed dat het een geweldige wedstrijd wordt.’

‘Ja, ja.’ Ze heeft vast en zeker gelijk. Maar ik loop niet zo warm voor het spel of de spelers als Charlene. Zij is al haar hele leven een fanatieke Hawksfan. Ze kijkt elke wedstrijd en doet zelfs mee aan pools waar je je eigen team samenstelt. Zoals Fantasy Football, maar dan voor ijshockey.

‘Maar goed.’ Charlene wappert met haar hand. ‘Daar gaat het niet om. Het punt is dat je na afloop met de spelers gaat borrelen, toch? Wat betekent dat je Darren Westinghouse zult ontmoeten.’

‘Wie?’

Charlene trekt haar lippen op en kijkt me verwaand aan. ‘Hij staat bij de Hawks op rechts in de aanval.’ Ze begint zijn statistieken op te sommen, blablabla. Ik neger het meeste tot ze vraagt: ‘Wil je een foto van hem maken als je de kans krijgt?’

‘Ten eerste, Char, ijshockeyers “borrelen” niet. Ten tweede, ik ben van plan de afterparty-nonsens over te slaan. Ik moet werk inhalen.’ Ik tik op de mappen op mijn bureau.

‘Wat een onzin!’ Ze kijkt rond om te zien of niemand oplet. Jimmy, wiens werkplek tegenover de mijne is, trekt een wenkbrauw op en wijst op de telefoon aan zijn oor, dus Charlene gaat zachter praten. ‘Kom op, Violet, je moet gaan. Doe het voor mij, alsjeblieft? Net lang genoeg om een foto te maken. Dan kun je daarna in je eentje in je hotelkamer saai gaan zitten zijn.’

‘Als ik kon zou ik jou in mijn plaats sturen.’

Ik vind het niet erg om naar ijshockey te kijken, hoewel de regels me grotendeels ontgaan. Sommige van die gasten zijn echt lekker, maar daar houdt de aantrekkingskracht op. Buck is een perfect voorbeeld, net als die ene ijshockeyer met wie ik ooit gedatet heb. Hij was niet eens een NHL-speler, gewoon een eikel bij de amateurs met wie ik vorig jaar uitging toen ik op zoek was naar een helpende hand. Jammer genoeg kreeg ik het deksel op de neus. Niet alleen was hij waardeloos in bed (dat die jongens goedgebouwd zijn betekent niet dat ze de uitrusting hebben die erbij past), hij vernederde me ook op een manier die ik niet snel zal vergeten.

‘Kom op, Vi. Je kunt genieten van al het mannelijk schoon en misschien nog wel meer.’

‘Ja, want mannen die alles neuken met een hartslag zijn zó opwindend.’

‘Darren is niet zo.’

Ik wil haar liever te vriend houden dan met haar bekvechten. ‘Ik zal zien of ik een foto kan regelen. Maar ik beloof niets.’ De afterparty’s zijn meestal een gratis eetfestijn voor de spelers, aangevuld met hordes bunny’s die graag het toetje willen zijn.

Ze slaakt een gillette en klapt in haar handen. ‘Je bent een schat!’

Ik steek mijn handen in de lucht. ‘Ik beloof echt niets, maar ik ga het proberen.’

Charlene haalt me over om te gaan lunchen en we proppen ons vol aan het all-you-can-eat Thaise buffet vlakbij. Gelukkig vertraagt de hoeveelheid eten die ik verorber mijn werktempo’s middags niet.

Tegen negen uur ’s avonds kan ik me niet meer concentreren. Mijn maag knort zo hard dat ik blijf controleren of er geen beer door het kantoorgebouw wandelt.

Fast food van de drive-in is mijn lievelings. Ik schuif drie kleine hamburgers en een grote friet naar binnen terwijl ik naar huis rijd. De milkshake sla ik balend over, want een opgeblazen buik en vliegen gaan matig samen.

Mijn moeder heeft een briefje op mijn deur geplakt om me eraan te herinneren dat we om half kak 's ochtends naar het vliegveld vertrekken. Mijn woorden, niet de hare. Het zou logisch zijn om mijn spullen te pakken en naar bed te gaan, zodat ik morgenochtend niet uitgeput ben. In plaats daarvan trek ik een T-shirt aan en mijn favoriete Marvel Comics-boxershort – die zitten zo lekker – en ga zappen. Ik moet in slaap gevallen zijn, want voor ik het weet staat mijn moeder over me heen gebogen.

‘Violet. Waarom slaap je nog? We hadden tien minuten geleden al moeten vertrekken. Straks missen we de vlucht.’ Haar schelle ochtendstem werkt als de vreselijkste wekker.

Ik probeer onder een kussen te duiken maar ze grist het weg. ‘Sta op, sta op, sta op!’ Ze pakt mijn arm, trekt en dwingt me te gaan staan.

Ik heb echt totaal niets voorbereid en prop in sneltreinvaart mijn kleren lukraak in een tas terwijl ik een spijkerbroek aantrek. Ik pak de eerste de beste beha; het is een extra schreeuwerige, met een fuchsia luipaardprint en accenten van zwart kant. Ik heb geen tijd om naar een andere te zoeken, want mijn moeder tikt met haar klauwnagels op mijn deur, terwijl ze zoals gewoonlijk blijft hangen. Ik heb de vooruitziende blik om mijn exemplaar van *Tom Jones* in te pakken, zodat ik het kan uitlezen voor de leesclub van dinsdag.

Mijn moeder sleurt me naar de auto terwijl ik mijn tas dichtrits, bang dat we ons vliegtuig zullen missen. Ze overdrijft compleet. We hoeven alleen te snelwandelen op het vliegveld om te kunnen boarden.

Sidney, die supervent, boekt eersteklas tickets. De stoelen zijn ruim en comfortabel. Zo kan ik slapen tot de stewardess langskomt met drankjes. Ik vraag een mimosa, die vooral uit sinaasappelsap blijkt te bestaan, en blader door het exemplaar van *The Hockey News* dat Sidney heeft meegenomen. Het is nog altijd hetzelfde. Statistieken en nog eens statistieken, hier en daar afgewisseld met wat foto's van gehavende, populaire spelers.

Ik leg het tijdschrift weg en haal *Tom Jones* tevoorschijn. Mis-

schien verveelt het me wel zo dat ik weer in slaap kan vallen. Ik vind het irritant dat ik het voor dinsdag uit moet lezen. Ik ben dol op lezen. Ik heb tijdens mijn studie verdomme zelfs een paar vakken Engelse literatuur gevolgd puur voor de lol. Misschien had ik van dit boek kunnen genieten als het niet het eerste boek was dat ik las na de heerlijke seksverhalen waar ik de laatste tijd van heb gesmuld.

Nadat ik dezelfde alinea twintig keer heb gelezen geef ik het op en speel de rest van de vlucht domme spelletjes op mijn telefoon. Op het vliegveld wacht een auto ons op, want zo regelt Sidney dat, en we worden snel naar het hotel gebracht. Het is hetzelfde hotel als waarin het team is ondergebracht. Dus het moet makkelijk zijn om aan de festiviteiten te ontsnappen als de Hawks winnen.

Er is maar één probleem: er is een suite voor ons geboekt. Dat was niet de afspraak; ik had gerekend op een eigen kamer. Ik bijt op mijn tong en doe alsof ik het prima vind, want ik wil niet ondanikbaar overkomen – al heb ik niet gevraagd om mee te mogen op deze spontane reis.

Het positieve is dat de suite enorm is. Er is een ruime woonkamer en ik heb mijn eigen slaapkamer met een eigen bad, compleet met jacuzzi. Ik sluit mezelf op en neem een bad van twee uur waarin ik opnieuw probeer een deel van mijn boek te lezen. Ik maak per ongeluk het omslag nat en moet het op de verwarming leggen om te drogen.

Aankleden is een avontuur. Ik heb waardeloos ingepakt. Gelukkig heb ik een zwarte spijkerbroek om aan te trekken. Jammer genoeg heb ik alleen een fuchsia beha, die prima kon bij de zwarte hoody die ik in het vliegtuig droeg. Maar ik ben schoon dus ik trek de hoody niet opnieuw aan en mijn opties zijn beperkt tot een lichtroze T-shirt of een blauwe met vlekken op mijn borst. De roze moet het worden. Ik trek het shirt aan en bekijk mezelf in de spiegel. Yep, de luipaardprint is duidelijk te zien door de dunne stof. Ik bedek hem met een dunne sweater en vind mijn outfit geslaagd.

Een bril beslaat in stadions, dus ik doe mijn contactlenzen in. Ik zie er ook veel minder *geeky* uit zonder bril en omdat ik vanavond een hele nieuwe groep teamgenoten moet ontmoeten, kan ik elk beetje antinerdhulp gebruiken.

Tegen de tijd dat mijn contactlenzen na drie pogingen eindelijk in mijn ogen blijven zitten, is er geen tijd meer voor mijn moeder om mijn gezicht te bewerken met haar palet met oogschaduw. Ze houdt erg van blauw. Ik zie er dan altijd uit als iemand uit een sitcom van de jaren zeventig.

Gewapend met mijn wollen jas en mijn schoudertas met daarin een sjaal, wanten, muts, mijn halfdroge exemplaar van *Tom Jones* en mijn telefoon, ben ik klaar voor de wedstrijd. Dan denk ik aan mijn pakje sigaretten en kijk of ik dat bij me heb. Ik rook niet, maar ze dienen als excuus als ik me uit ongemakkelijke sociale situaties wil redden. Dat gebeurt vaak. Ik heb geleerd de rook langzaam uit te blazen, zodat mensen niet merken dat ik niet inhaleer.

Het stadion zit vol. Gelukkig hebben we geweldige plaatsen en Sidney kent iedereen, dus bij de eerste rij komen is geen probleem. Ik ga zitten en zie dat ik veel beenruimte en een onbelemmerd zicht op de middenstip heb. Sidney bestelt een rondje bier als de Hawks het ijs op komen. De helft van het publiek begint te juichen, ook al is het een uitwedstrijd.

Ik ben gebiologeerd door het gemak waarmee die mannen over het gevaarlijk gladde oppervlak glijden. Ik ben doodsbang voor schaatsen, net zoals sommige mensen bang zijn voor slangen en spinnen. IJzer onder mijn voeten schreeuwt gevaar. Ik kreeg bij yoga de neerwaartse hond al amper voor elkaar; en ik heb absoluut geen behoefte om een slagader open te snijden in een poging om mijn sportrepertoire uit te breiden.

Sidney staat op en balt zijn vuist in de lucht als Buck het ijs op schaatst. Buck is gigantisch, als een yeti. Een enorme ransbal van een harige yetihoer. Volgens de sportverslaggevers is Buck een uitstekende ijshockeyer. Alleen al gezien zijn jaarsalaris zou ik het daarmee eens moeten zijn. Niemand harkt zoveel binnen als

hij zuigt, zelfs geen extreem bedreven sekswerker.

Achter me zit een stel kwebbelende meisjes in erg korte rokjes op ietwat irritante wijze te giechelen over een zekere Alex Waters. De naam klinkt vaag bekend. Ze hebben het over een hattrick. Hij moet wel echt goed zijn als dat hem gelukt is.

Hun discussie neemt een interessante wending als een meisje het heeft over de afmeting van de hockeystick van afzonderlijke teamleden. Ik neem aan dat ze deze statistieken baseren op eigen ervaringen.

Zodra de scheidsrechter de puck laat vallen houden de piemelconversaties op. De Hawks scoren al na drie minuten. Ik heb nog nooit iemand zo snel zien bewegen als hun center. Hij schiet als een rode bliksemschicht over het ijs. De Hawks houden de hele eerste periode de voorsprong makkelijk vast. Enkele seconden voor de zoemer gaat ren ik de trap op naar het dichtstbijzijnde toilet, in de hoop de stormloop te vermijden. Mijn blaas staat op springen door de gigantische beker bier die ik op heb.

Helaas staat er een rij vrouwen met hetzelfde nijpende probleem, dus moet ik tandenknarsend kegel oefeningen doen tot er een hokje vrijkomt. Het hele sasgebeuren duurt veel langer dan ik had verwacht en de tweede periode is al begonnen als ik het stadion weer in kom.

Als ik bij mijn plaats kom zie ik dat er wordt gevochten op het ijs. Serieus, er wordt echt vlak voor mijn neus gevochten. Ik ben even opgetogen als geschokt als een speler een andere tegen de plexiglazen boarding slaat. Hij smakt er met zijn hoofd tegenaan, zijn helm en het frame dat ervoor zit redden zijn gezicht.

Heldere lichtbruine ogen, de kleur van mos met een scheutje bourbon, kijken in de mijne. Het duurt maar heel even en dan is hij weer weg. Hij en de speler van Atlanta worstelen om hun handschoenen uit te trekken terwijl ze elkaars shirt vasthouden. Hun helmen raken het ijs.

De opwindning van de menigte werkt aanstekelijk. Iedereen schreeuwt en ik ben geneigd om mee te doen, maar het is geweld en het lijkt me raar om daarvan te genieten, dus houd ik mijn

lippen op elkaar. Ik snap ineens wat men bedoelt als het gaat over een losgeslagen menigte.

De man met de mooie ogen is in het voordeel. De naam Waters staat in grote, zwarte letters op zijn rug. Hij is de nummer elf. Dus dit is de magische man? Zijn gezicht wordt verborgen door een zwaaiende vuist, maar ik bewonder zijn volharding. Hij deelt net zoveel uit als hij incasseert.

De scheidsrechters bemoeien zich ermee, halen de vechtjassen uit elkaar en maken het publiek nog wilder door penalty's op te leggen. Waters kijkt furieus. En niet zo'n klein beetje ook, hij gaat tekeer als een woedende idioot. Hij glijdt over het ijs en ploft neer op de strafbank. Hij smijt zijn helm door de kleine ruimte, raapt hem op en doet het opnieuw. Een scheidsrechter geeft hem een waarschuwing, dus gaat hij mokkend op de bank zitten.

Waters is allesbehalve kalm als de scheids hem berispt. Zijn gezicht is rood en zijn lippen worden een dunne lijn. Hij komt me vaag bekend voor. Zelfs bezweet en boos is hij heel aantrekkelijk. Ik begrijp ineens helemaal waarom de vrouwen achter me van die korte rokjes aanhebben.

Sidney was zo aardig om nog een rondje bier te halen, dus ik nip aan het mijne terwijl ik Waters observeer. Hij kijkt naar het aftellen van de seconden van zijn vijf minuten. Hij werpt een blik op de tribunes en kijkt in mijn richting, tenminste, dat denk ik. Mijn contactlenzen maken mijn ogen heel droog, dus ik kan er niet zeker van zijn. De meisjes achter me nemen aan dat hij naar hen kijkt en kwetteren als bakvissen. Ik rol met mijn ogen. Waters trekt een wenkbrauw op. O nee, hij denkt vast dat het tegen hem is. Het positieve is dat ik door het rollen met mijn ogen nu weer iets beter kan zien. Een beetje.

Ik zoek nadrukkelijk in mijn tas naar mijn oogdruppels. Tegen de tijd dat ik ze eindelijk vind is zijn aandacht weer bij het spel.

De opwindning lijkt voorlopig voorbij, dus ik pak mijn boek. Na twee alinea's klinkt de zoemer, die mijn aandacht afleidt van het verhaal dat ik zonder overtuiging zit te lezen. Waters stormt van de strafbank, helm en handschoenen aan. Ik ben onder de indruk

van deze beweging. Ik zou het niet eens kunnen in een sweater en T-shirt, laat staan met zo'n harnas aan.

Een zwarte vlek komt tot stilstand als Waters met zijn stick op het ijs slaat. Hij draait met een beweging die zowel sierlijk als agressief is en stormt op de keeper van Atlanta af, terwijl hij danst met de puck. Hij brengt zijn stick naar achteren en slaat tegen de puck die als een rubberen meteor over het ijs vliegt. Het ding gaat precies tussen de benen van de keeper door en ketst tegen het net.

Waters staat net vijftien seconden op het ijs.

De puckbunny's achter mij worden gek en krijsen keihard. De rest van het publiek staat op en gilt met hen mee. Ik ook. Het lijkt gepast, gepaster dan genieten van mannen die elkaars gezicht verbouwen. Het speltempo ligt hoog en de lichamen razen voorbij. Ik ben net een kat die een laserlichtje volgt. Plotseling slaat er een arm tegen het plexiglas voor me. Ik schrik en mors bier op mijn jas.

Eerst ben ik onfatsoenlijk opgewonden over de mogelijkheid van een nieuw gevecht. In plaats daarvan zie ik weer die verbluffende ogen. Ik zweer je dat Waters grijnst als ik bier van mijn borst veeg. Ik frons en knijp in mijn tiet, waarom weet ik niet. Ik betwijfel of hij het ziet. Hij gaat er als een katapult vandoor, achter de puck aan.

Bucks team verplettert Atlanta met 6-1. Ik klap en juich, mijn enthousiasme is echt. Ik denk dat het deels komt door de hoeveelheid bier die ik op heb. Zodra de spelers het ijs verlaten, lopen we het stadion uit. Ik houd niet van mensenmassa's, dus ik zou liever wachten tot de meeste mensen het stadion uit zijn, maar Sidney wil graag op zoek naar Buck.

'Kom op, Vi.' Hij slaat een arm om mijn schouders om me tegen de menigte te beschermen.

Mijn moeder steekt haar arm in de mijne en klemt me tussen hen in. 'Vond je het leuk?'

'Het was prima,' zeg ik terwijl Sidney ons door de menigte loodst.

‘Gewoon prima? Je joelde mee met de rest.’ Sidney knijpt even in mijn schouder.

‘Ik denk dat ze het vechten leuk vond!’ roept mijn moeder boven het lawaai uit.

‘Niet alleen het vechten,’ antwoord ik.

‘We gaan toch nog een ijshockeyfan van je maken,’ grinnikt Sidney. Als scout en coach van een van de beste teams uit de lagere divisie wordt hij zeer gerespecteerd in de ijshockeywereld. Daardoor heeft hij grote privileges en een aantal leuke extraatjes, zoals zitplaatsen op de eerste rij bij wedstrijden.

De gang naar de kleedkamer stinkt naar zweet en muf materiaal. Ik stel me zo voor dat de lucht binnen heel wat erger is met al die naakte, bezwete kerels die rondlopen en elkaars billen bewerken met natte handdoeken.

Buck loopt op zijn gemak de kleedkamer uit met een handdoek over zijn blote schouders en (godzijdank) zijn ijshockeybroek aan. Met zijn harige vacht lijkt hij wel een yeti vol klitten.

Ik sta net buiten de menigte zodat ik niet op foto’s kom. De paparazzi maken foto’s van Buck in zijn harige hemd met Sidney heel trots en mannelijk rechts van hem. Ze stellen Buck een paar scherpe vragen. Zijn antwoorden zijn cliché; waarschijnlijk heeft zijn agent hem daarop gecoacht. Die vent verdient goed aan al die rotzooi waarin Buck verzeild raakt.

Als Buck naar de kleedkamer gaat om te douchen, gaan wij weg. Het verkeer van het stadion naar het hotel is vreselijk. Sidney bestelt een rondje bier zodra we bij de bar zijn. Ik pak er graag eentje aan, want mijn lichte roes is tijdens de lange rit verdwenen.

De aankomst van het team wordt op de voet gevolgd door een horde puckbunny’s. Ik word omringd door schaarsgeklede, te warme lichamen en schelle stemmen. Terwijl Buck Sidney trakteert op de details van het spel, alsof zijn vader niet op de tribune heeft gezeten, zoek ik het bordje voor de uitgang. Graaiend in mijn tas vind ik mijn sigaretten en ik loop naar het bakken van tijdelijke vrijheid, blij over mijn ontsnapping aan sociaal ongemak. Buck merkt dat ik wil ontsnappen en grijpt me bij mijn arm.

‘Waar ga je heen?’ schreeuwt Buck.

Ik houd het pakje sigaretten omhoog; anders zou ik moeten schreeuwen om me verstaanbaar te maken.

Hij trekt afkeurend zijn neus op. ‘Rook toch niet. Het is slecht voor je gezondheid.’

Ik erger me aan de aandacht die hij op ons en mijn zogenaamde slechte gewoonte vestigt, dus bijt ik hem een belediging toe. ‘Dat zijn soa’s ook. Ik lees jou toch ook niet de les over je avontuurtjes.’

Hij negeert de opmerking en trekt me mee naar de tafel van zijn team. De tafel bezwijkt bijna onder de borden vol eten, dat de jongens in een ongekend tempo naar binnen werken. Halfnaakte vrouwen fladderen rond als fruitvliegjes in de buurt van wijn.

Nu ik hier toch ben ga ik proberen aan Charlenes verzoek te voldoen. Ik hoef alleen maar uit te zoeken wie Westing-hoe-heet-ie-ook-weer is, dan kan ik een foto maken, doen of ik hoofdpijn heb en wegwezen.

Ik vind een lege stoel; ook de stoelen aan beide kanten van mij zijn leeg, afgezien van een jasje dat achteloos over de stoel rechts van me is gegooid.

Een of andere chick werpt zich op Buck voor ik naar de vlam van Charlene kan vragen. De glimlach op zijn gezicht lijkt misschien vriendelijk, maar ik ken hem lang genoeg om beter te weten. Ik geniet van zijn groeiende frustratie als ze de ene selfie na de andere neemt. Als ze naar zijn leuter grijpt, krijg ik medelijden met hem.

‘Hé, spierbundel, houd eens op met die softporno fotoshoot. Ga zitten!’

Zowel zijn hoofd als dat van het meisje schieten in mijn richting, net als dat van het halve team. Dat was misschien ietwat luid.

Als ik zie hoe Buck grijnst, ben ik waarschijnlijk zo rood als een tomaat. Zijn opluchting en de verbijstering van het meisje stemmen me tevreden; dat maakt het gênante gevoel de moeite waard. De truttenbol mompelt iets en Buck kijkt pissig. ‘Dat is mijn zusje.’